

Učenik: Silvio Hopek

Razred: 8. razred

Škola: Osnovna škola Belec, Belec 50, 49 254 Belec, os_belec@hi.t-com.hr

Učitelj mentor: Mario Šimudvarac, prof. hrvatskoga jezika

USKRSNUĆE BRANITELJA KRSTE

...Jutro, dan prvi. Slobodan dan iskoristili smo plemeniti, dobroćudni kolega, branitelj Krsto i ja da odemo nedaleko od sigurne hrvatske vojarne na osamljenije, mirnije i skrovitije mjesto. Ispuhivali smo plavičast dim jeftinih cigareta napunjenih lošim, ratnim slavonskim duhanom oblikujući dimne kolutove i puštajući ih prema plavom hrvatskom nebu. Čarolija zelene livade, miris blagih žitorodnih slavonskih polja, svježina nebeskoga plavetnila, bezgranična ljepota bijeloga, sunčanoga jutra napadnute i oskvrnjene hrvatske domovine, zvonki cvrkut nestašnih vrabaca... Čas nepažnje, hip veselja, sati lakomislene zabave, časovi bezbrižnosti otupješe naš razum i naše osjećaje. Nastade tama po svoj zemlji. Prestade cvrkut ptica, nestade svježina bezgraničnoga neba i ugasi se čarolija mirisne livade kada iz obližnje mračne šume iskočiše bradati, neobrijani ljudi u crnim vojničkim uniformama. Puške su im visjele o leđima. Dugačke cijevi odmah su uperili u nas, razoružali su nas, zavezanih su nas očiju odveli u skriveni koncentracijski logor, smjestili su nas u prljavi i zapušteni sobičak ispunjen trulim i ustajalim zrakom, mirisom lešine i truleži, pljesnjivi sobičak s jednim rasklimanim i crvotočnim ormarom, mračan neprijateljski prostor nedostojan živih Božjih stvorova, mrtvačnicu najbjednijih, crn grob. Ili zatvor...

– Ne ostaje nam ništa drugo, nego čekati da nas netko oslobodi – primijeti Krsto optimistično.
– Bojim se da se to ipak neće dogoditi, prijatelju. Znaš i sam pa mi nemoj davati lažnu nadu – poklopih ga izravno, beščutno strogo. U šutnji prolaziše sati, dani. Nabrojah ih dva, a svakim danom sve sam manje, manje, manje vjerovao u slobodu i blagodat novoga života, uskrsnuća.

Jutro, dan treći. Krsto me probudi. Mračno! Doručak, ponovno suhi kruh, voda... Užas! Krsto razlomi kruh naš svagdanji na dva jednaka dijela i pruži mi bolji komad. Prekrižismo se i blagovasmo u tišini.

– Čuj, možda ipak postoji rješenje –, obrati mi se smjerno Krsto, – Prolaz ispod ormara... –
– Odvalimo te rešetke – vratila mi se već ugašena vjera, zasjala je već zatomljena nada na mojem neumivenom i umornom, izgredanom i izmučenom vojničkom licu.

Začas smo se našli pod tamnim, nemirnim oblacima, na livadi. Neprijateljski su nas vojnici primijetili, zapucali silovito i nemilosrdno po nama, trčali smo dezorijentirano,

pljuštali su meci i kiša. Zid pred nama... Vješto sam ga preskočio ne misleći na nedužnoga i velikodušnoga prijatelja, ali Krsto nije uspio..., nije... Kao i na vojnim vježbama... Znoj štedi krv... Izdaja! Bljesak pucnja, bljesak nebeske munje... Krik pijetla... Oluja... Dim... Duša...

Vratih se u vojarnu, mokat i prozebao, živ i sâm, izgubljen i postidjen. Prestrašena, neodlučna jedanaestorica u nevjerici i samotnoj molitvi zapalila je svijeću za dušu pokojnoga prijatelja suborca, ratnika, našega Krsto.

– On je živ! – omaklo mi se u skrušenoj molitvi. Ostali nisu razumjeli.

Neprimjetno je ušao kroz vrata, stao među nas, pokazao nam okrvavljene ruke i rekao... Uostalom, nije važno što je rekao... On je živ... Naš ratnik, naš prijatelj i suborac, naš Krsto...